

Малцина знаят, че човекът, който изважда през 1990 г. от архива на Първо главно управление (ПГУ) на ДС досието на агент „ПИКАДИЛИ“ (италианецът с датски паспорт [Франческо Гулино, който преди броени дни почина в Австрия](#)), заподозрян за убийството на писателя Георги Марков в Лондон през 1978 г. е полк. Радослав Райков, зам.-директор на Националната разузнавателна служба, правопреемник на ПГУ.

Сайтът [desebg.com](#) припомня малко известни подробности за този момент, свързващ агент „ПИКАДИЛИ“ и ликвидирането на Марков от ДС в началото на разследването на неговото политическо убийство, като публикува интервю на Христо Христов с Радослав Райков, включено в книгата на разследващия журналист [„Убийте Скитник“](#)

– българската и британската държавна политика по случая Георги Марков (2005).

Радослав Райков е роден през 1944 г. Завършва „Международни икономически отношения“. През 1969 г. започва работа в разузнаването. Осем години работи под прикритие в резидентурата в Турция. Напуска службата по собствено желание през 1990 г. Назначен е за зам.-директор на Националната разузнавателна служба (НРС) през 1991 г. от президента Желю Желев. Година по-късно е уволнен без мотиви, след като влиза в открит конфликт с тогавашния директор на НРС Бриго Аспарухов – поводът е тайното унищожаване на досиета в разузнаването в периода след смяната на Живков. За известно време Райков е експерт по национална сигурност към СДС. Публично предупреждава за последствията от преразпределянето на политическото пространство след президентската пресконференция на „Боянските ливади“ и „силовата“ пресконференция на директорите на специалните служби от септември 1992 г.

Анализира ролята, която е отредена на лидера на ДПС Ахмед Доган (през 1997 г. Ахмед Доган е обявен в парламента от тогавашния министър на вътрешните работи Богомил Бонев в доклада на комисията по досиетата за бивш сътрудник на Първо главно управление на ДС, работил под псевдонима “Сава”) в процесите, довели до падането на правителството на Филип Димитров.

Райков е един от малцината служители на НРС, които оказват съдействие на магистратите при разследването на убийството на Георги Марков. Той е единственият, който намери сили и почтеност да разговаря открито за една от най-големите тайни на разузнаването при Живков – нещо, което генералите Владимир Тодоров, Любен Гоцев, Бриго Аспарухов и Тодор Бояджиев никога не се престрашиха да направят. За своята открита дейност той е заплашен с физическа разправа и е принуден да напусне страната със семейството си. Оттогава живее в чужбина.

Как започна за вас случаят “Марков”?

– През 1991 г. получихме указания от президента Желю Желев, че НРС трябва да окаже съдействие на следствието по този случай. Въпреки това обаче имаше хора, които не бяха готови на подобна стъпка. Нещата явно са били под контрола на вече оформилите се паралелни структури. От една страна, се направи измиване на очите – “дайте да дадем”, а от друга страна, веднага се предприеха действия, с които се блокира всичко. Симулираше се дейност, а всъщност нищо не се правеше.

Защо следствието се обърна точно към вас?

– Тогава бях заместник-директор на службата. При мен дойдоха следователите Богдан Карайотов и Коста Богацевски с писмено разпореждане от президента Желев да работят по случая. Аз им дадох достъп до картотеката и архива, нещо, което в практиката на разузнаването се случваше за първи път и беше прието като скандално. Издадох им специални пропуски и те можеха да влизат по всяко време. Когато започнаха да работят, им предоставих и стая с каса, където да проучват материалите, които ги интересуваха.

Как се стигна до откриването на агент “Пикадили”?

– Следователите поискаха материалите за него. Аз наредих от архива да ми донесат делото на “Пикадили”. Изглежда това е изненадало някои служители, защото след като то ми беше представено, от архива веднага са се обадили на директора на службата, по това време ген. Румен Тошков, и са го информирали, че аз проявявам интерес към това дело. Спомням си, че не бяха минали и 15 минути от получаването на материалите, и при мен влезе директорът Тошков, развълнуван и изнервен, и ми казва: “Какво става, защо си взел това дело?”

Вие какво му отговорихте?

– Отговорих му, че имаме указания от президентството да съдействаме на следствието и не може да мълчим пред такова високо нареждане, трябва да реагираме и е необходимо да работим по този случай. Казах му, че ще предам материалите на следствието и че не може да постъпим по друг начин. Той се замисли подозрително, каза: “Ами щом трябва давай ги тогава”, тресна вратата и излезе.

Колко тома беше делото на “Пикадили”?

– Не мога да си спомня с точност. Материалите се слагаха в големи бели пликове, а след това се поставяха в сини картонени кутии, така беше при нас. Досието не беше много дебело, някъде от порядъка на два-три тома.

Какво говори за качеството на един агент, ако той многократно е канен в България, както “Пикадили”, и се е срещал с хора от ръководството на ПГУ?

– Това означава, че той е много важен и ценен агент. Агент, който е изпълнил някаква изключително важна задача. Иначе кой ще му отдели време да го посрещат на такова ниво? Никой! Това показва ценността на агента, който е бил предназначен да свърши

нещо и го е свършил. Съответно е посрещан с внимание и почести.

Може ли да се твърди, че това е единственият агент на ПГУ, пратен през 1978 г. с мисия на Острова?

– Вземете само псевдонима му - “Пикадили”! И за хората, които не разбират от разузнаване, става ясно, че той е бил използван специално за Англия.

Кога е получил този псевдоним?

– Той е вербуван в затвора. Преценено е, че е подходящ за подобно нещо. Имаше служители към затвора за наблюдаване на чужди граждани, които могат да бъдат изведени след това, като им бъде опростено наказанието за сметка на сътрудничеството с органите на ДС.

С него по този начин ли е процедирано?

– Да, за сметка на сътрудничество и изпълнение на задачи затворът му е бил опростен.

Практика ли е агентите да се издържат финансово с десетилетия?

– Имаше такава практика за особено важни и ценни агенти. Дори и след като загубят своите разузнавателни възможности, дори и като се пенсионираат или заболяят, им се оказва финансова помощ и внимание.

Агент “Пикадили” е издържан 12 години след като е работил по неутрализирането на “Скитник” и ако не са настъпили промените, сигурно още дълго време е щял да бъде финансово издържан?

– По това може да се направи извод какво е било значението му.

Кой създава легендата на един такъв агент, преди да се изведе?

– Отделът, който го изпраща. “Пикадили” е бил свързан с отдела в ПГУ, който отговаряше за външното контраразузнаване, в това число и за “вражеската” емиграция. Първо, има оперативен работник, който директно се занимава със случая, след него може да има началник отделение, но при нас беше зам.-началник на отдел, зам.-началник на управление. Има определен оперативен работник, който отговаря за тези неща, той мисли и предлага каква легенда да му се измисли.

В конкретния случай с “Пикадили” защо е избрана Дания като страна, в която е изведен?

– Там контролът беше по-малък. С Дания имаме формално безвизов режим. Дания беше едно от любимите места за срещи зад граница при провеждане на агентурно-оперативни мероприятия. Западен Берлин, Австрия бяха останалите предпочитани места.

На “Пикадили” е избрана и професия, която му позволява да се движи и да не бъде подозиран за пътуванията си – търговец на антикварни предмети, това също ли влиза в легендирането?

– Естествено, това също предварително е обмислено. В определени случаи се взима и мнението на агента, би ли го устройвала и удовлетворявала “новата” му професия.

“Пикадили” е имал няколко паспорта, очевидно добре е бил подсигурен.

– В плика, който отворих в делото, имаше пет паспорта. Даже италианският му паспорт беше там, защото след вербуването му е била изградена друга самоличност.

Секретните решения на Политбюро показват, че ПГУ е било пряко подчинено на висшето партийно ръководство и след 1973 г. директно на първия секретар на партията и разузнаването на практика е изпълнявало възложените им от тях задачи.

– Естествено, ПГУ беше само изпълнител на волята на Политбюро и на Първия.

Запознат ли сте с решение “Б” № 8 от 1973 г. на Политбюро, с което е прието “Положение за работата на разузнавателното управление” и по него се работи до 1990 г.?

– Не, оперативният състав не се запознаваше с подобни материали. Те бяха известни на ръководството на управлението, а то под подходяща форма ги свеждаше до офицерите.

В него се посочва, че “разузнавателното управление планира, подготвя и извършва на територията на капиталистическите и развиващите се страни остри агентурно-оперативни мероприятия срещу обекти на противника и лица, които се занимават с активна вражеска дейност или са извършили престъпление срещу НРБ”. Какво означава “остри мероприятия”?

– На оперативен език означава извършване на убийства, отвлечения, саботажни акции. Това е истината. Този термин е част от азбуката на разузнаването. Формулировката може да се открие в много други материали на управлението, до които обаче не се дава достъп. Тези постановки залягаха в годишните перспективни планове.

Тоест, там, където е необходимо да се използват такива остри мероприятия?

– Разбира се, по всички направления беше така.

Прави впечатление, че в предхождания нормативен документ за работа на ПГУ, този от 1963 г., отсъства такава формулировка. Интересно е, че в документа от 1973 г. изрично е посочено, че той е съгласуван с КГБ и оттам нямат забележки към него.

– Тогава започна работата на широк фронт с много по-сериозни мероприятия, масирано. Съвсем естествено, когато Димитър Стоянов стана министър на вътрешните работи, с партиен устрем се захвана да решава проблемите, които до тогава имаше разузнаването – приемането на основни документи, уреждане на бройките под прикритие. Той беше много близък до Тодор Живков и се оправяше с лекота.

Сигурно затова по операцията срещу Марков е имало наградени. Съществуват секретни укази от периода след убийството, подписани от Тодор Живков за награждаване под една или друга форма на определени офицери на ПГУ и на служители от КГБ, помогнали по случая.

– О, това стана по толкова тържествен начин. В управлението събраха личния състав, разбира се, никой не каза, че поводът е убийството, но това се подразбираше. Ако не се лъжа, беше през септември 1978 г.

Кого наградиха и какъв беше мотивът? За проявено високо оперативно майсторство ли?

– За изпълнение на важна държавна задача. Преди всичко тогава се връчиха отличията на хората от цялата кухня – на началника на отдела за външно контраразузнаване, който отговаряше за “вражеската” емиграция, на хора от резидентурата в Лондон. Лично тогавашният началник на ПГУ ген. Васил Коцев раздаваше наградите, присъстваше и съветският съветник и зам.-министъра Савов.

Последната среща с агент “Пикадили” става 12 години по-късно и е осъществена от високопоставен служител от НРС, който през 1978 г. е бил началник на отдела за външно контраразузнаване. Срещата е проведена в Будапеща на 4 април 1990 г., броени дни, след като в България БКП се преименува в БСП. Как може да се коментират тези факти?

– Такива срещи станаха и с други агенти, не само с него. На тези срещи им беше казано, че отношенията се замразяват. На много от тях беше даде материална помощ.

Добре, но това става, когато ПГУ вече е трансформирано в Национална разузнавателна служба?

– Това говори за онези процеси, които се поддържат през всичките тези години. Говори за съществуването на паралелни структури на властта, които дирижират нещата. Говори за влиянието на някои от бившите високопоставени служители върху политиката и върху дейността на такива служби като НРС. В представата на хората е останал споменът, че през 1990 г. старите генерали от Държавна сигурност са изчезнали. Те бяха уволнени проформа, а реално бяха пенсионирани и напред бяха изкарани служители от втория и третия ешелон, тези, които генералите са назначавали. Наивно е да се смята, че генералите просто ей така са се отказали от всичко, взели са си пенсиите и си живуркат. Та 20-25 години от живота им е минал в тези служби! Тези хора имаха пари, създадоха фирми, които служат за прикритие и за храна на хората от по-рано. Това са тези фигури, които се опитват да влияят върху процесите в България и никога не са преставали да го правят.

Защо по случая “Марков” не се разкри всичко?

– Може би, за да не се оцапа службата, за да не се забърква името на България, защото това ще остане в историята, и заради все още живите хора, свързани със случая. Целта е първо да се запазят хората, тези които са участвали в операцията, те трябваше да получат гаранция, че животът им ще мине спокойно. Второто нещо, което също е важно, е демонстрацията на сила с това мълчание. Да се покаже, че нищо няма да се разбере, че истината ще остане потулена и прикрита с цената на всичко. Лошото е, че с това влизаме в НАТО и Европейския съюз.

Няколко пъти споменахте за съществуването на паралелни структури на власт?

– Много от тези стари, създадени от паралелните структури звена, работят като в нелегални условия. Хората мислят, че това е един период, отдавна изживян, но настоящето опровергава подобна теза. Затова буксуват демократичните процеси в България, в частност и разкриването на истината за Георги Марков. Много години минаха. Целта на това, което се случва, е да минава време, да се затрива, да се забравя. Вижте логиката, която движи политическите процеси в лявото пространство у нас. След промените БСП не искаше да чуе за НАТО, идеята за Европейския съюз също беше чужда на правоприменика на БКП, а специалните служби в началото на 90-те години се занимаваха със сваляне на правителства и изобщо не са работили за присъединяването на страната към евроатлантическите и европейските структури.

Политиците вляво обаче са научени да искат пари. Но откъде ще ги вземат след краха на СССР, Русия вече не дава, тя си има свои нужди? Пари могат да се вземат оттам, откъдето дават – от Запад. Не че БСП изповядва ценностите на западната политическа система, просто тя се възползва от парите на Запада. Затова в началото на прехода преименуваните комунисти разбраха, че партията губи, ако управлява със свой кабинет, и се ориентираха към налагане на коалиционни правителства, които Западът приемаше по-благосклонно и спрямо тях беше по-щедър. А когато стана ясно, че към България ще текат пари от европейските фондове, БСП изведнъж каза “да” на НАТО. Как може да се откаже от такава мандра и от възможността пак активно да участва в разпределянето на тези блага.

Къде мислите, че отидоха всички тези бивши управници от ерата на комунизма? Наивно е да се смята, че са изчезнали и нямат никакво влияние върху движението на

Написано от Христо Христов
Четвъртък, 19 Август 2021 16:54

политическото махало у нас. Те може да не се виждат, но децата им управляват и ще управляват България. “Бракът” им с НАТО и ЕС е само брак по сметка, защото голямата им любов е и продължава да бъде Москва. Любимата политическата линия на БСП - “сега действаме така, но когато трябва, ние пак може да извъртим нещата”, обяснява защо България толкова години се мотае в един неясен преход.

Бившият разузнавач о. з. ген. Любен Гоцев, за когото стана ясно, че е имал лични срещи със Симеон Сакскобургготски още през 1995 г., има много активно участие по случая Марков - веднъж през 1978 г., после през 1990 г.

– Как няма да има, през 1978 г. той беше началник отдел “Четвърти” (Западноевропейски) в МВНР, но иначе си беше висш кадрови офицер от разузнаването с ранг на заместник-началник на управлението. С прикритието зад дипломатически длъжности се поддържаше легендата на кадровите разузнавачи. Той е много интелигентен мъж.

През 1990 г., когато Гоцев е първи зам.-министър на вътрешните работи, той е човекът, който отказва съдействие за разследване от българска страна на убийството на Марков при тогавашната визита на първия зам.-външен министър на Великобритания Уилям Уолдгрейв?

– Всеки по някое време е сложен на определено място, за да си свърши работата.

Може ли да се смята, че влиянието на тези фигури от бившите служби върху властта е една от причините, поради която фактите за убийството на Георги Марков, до които през 1991-1992 г. се е добрало следствието, са били умишлено смачкани и не са намерили своето естествено политическо решение?

– Разбира се. Тези хора, които бяха оставени там, са хора от бившите служби, бивши верни работници на партията от трета, четвърта линия, които ги извадиха напред с организирани рокади. Целта беше да се запази стопанството на ПГУ, да се охраняват

тайните на разузнаването при комунизма. Защо иначе веднага след като беше пенсиониран следователят по делото Богдан Карайотов през 1999 г., тогавашният директор на НРС Димо Гяуров е изискал незабавно да бъдат върнати материалите по случая?

Предполагам, защото са много ценни.

– Така е, нещата продължават да се контролират. Желю Желев отиде на гроба на Марков в Англия и даде клетва, че ще направи всичко възможно да се разкрие истината, а службата, която е извършила покушението, е под негово разпореждане! Под негово разпореждане, разбирате ли за какво става въпрос! Петър Стоянов направи същото - обеща да преразгледа случая, а се погрижи само да осигури един орден посмъртно за паметта на писателя. Колко му е, ако трябва, ще му дадат още пет ордена, само и само да не се вадят нещата.

Според вас защо не се намери нито един политик дори и от демократите, който да поиска истината да бъде разбулена и тези документи да бъдат публично огласени?

– Защото този проблем не ги интересува, а на тези, които се опитат да направят нещо, се намира начин да им затворят устата.

Какво решение трябваше да се вземе, за да се разкрие цялата истина?

– На практика излязоха толкова много документи, разкриващи истинското отношение на ДС и режима към Георги Марков, след като вие влязохте в архива на МВР. Тези факти нямаше да излязат, ако вие не се бяхте заровили. Нещата са повече от ясни. Но неясно е защо бившият президент Петър Стоянов, който толкова дълго време отговаряше за НРС, не ви допусна да прочитате и архива на бившето ПГУ. Защо той не пожела да се създаде ред за контрол върху дейността на НРС и наследството от ПГУ? А службата беше оставена да се управлява на своя глава. Това означава извънредно доверие! Няма случайни хора в политиката.

В този архив изобщо не може да се влезе, въпреки че в Закона за защита на класифицираната информация има процедура за разсекретяване на архивни документи с цел те да бъдат предоставени на Държавния архивен фонд и да бъдат исторически проучени.

– Няма, защото всички, които са там, не са случайни хора.

Защо упорито се мълчи за унищожаването на досиета от архива на разузнаването?

– Защото всичко си минава по линията на секретността. Никой не трябва да знае както става в разузнаването! И след промените в България то се оформи със статут на едно гнездо, до което няма никакъв достъп.

Имах предвид, че нито политици, нито прокуратурата повдигнаха въпроса за отговорност, докато за досиетата в архива на МВР се заведе следствие и бившият министър на вътрешните работи о. з. ген. Атанас Семерджиев и бившият началник на архива о. з. ген. Нанка Серкеджиева бяха съдени.

– Да, защото в архива на разузнаването се скриха много неща и продължават да се крият. Тайни, които другите служби в МВР нямат. Архивът на разузнаването винаги е бил отделен от централния архив на вътрешното министерство.

Как това съвпада с унищожаване досието на Георги Марков в ПГУ?

– Досиетата на Марков са унищожени, когато са видели, че нещата се разклащат и че

отиват към промени. В ГДР, ако си спомняте, беше атакувана централата на ЩАЗИ. И в България се прецени, че има опасност от нахлуване на хора отвън и трябваше да се вземат мерки да се унищожат нещата, за да не останат следи.

Защо е трябвало да бъде унищожено досието на Марков в ПГУ, какво е имало вътре?

– Как какво?! Хората и планът за изпълнението на цялата тази задача. Кой са взели участие в убийството на писателя, целият механизъм, по който е станало това, кой какво е нареждал, как и кога го е нареждал, кой и как го е изпълнявал. Унищожаването на досиетата позволява сега да не се знаят точно тези подробности.

По какъв начин са унищожавани досиетата в ПГУ при чистката през 1990 г.?

– Бяха изгаряни в пещите на “Стомана”-Перник. И в Кремиковци са карани материали, но най-вече камионите заминаваха за Перник, тъй като беше най-близо до управлението.

Това, че си позволихте през 1991 г. публично да признаете този факт, не беше ли един от поводите за конфликта с тогавашния директор Бриго Аспарухов?

– На 13 септември 1991 г. заедно с Бриго Аспарухов участвахме в едно предаване по БНТ. Тогави казах, че в разузнаването са унищожавани секретни материали, а Аспарухов, който беше току-що назначен, заяви, че няма такава информация. Това беше абсолютна лъжа.

Защо ви уволниха няколко месеца по-късно?

– Не се вписвах в схемата, не бях в предварителните планове за разстановка на хората, които ще поемат ръководството на управлението. И той ме отстрани, защото така му разпоредиха. Бях склонен да говоря и да съдействам за изваждането на тайни, както по случая с Георги Марков. Тайни, които в разузнаването не искаха да се вадят. Това беше основната причина, за да бъда отстранен. Бриго Аспарухов го направи с удоволствие, защото се дразнеше от факта, че аз съм назначен преди него дори като заместник. Желев щеше да ме смени малко по-рано, но имаше втори тур на президентските избори през 1992 г. и това го забави. Андрей Луканов беше този, който го натискаше да ме уволни много по-рано. Срещу мен дори имаше абсурдни обвинения, че съм агент на английските служби, а истината беше, че ние тогава имахме сътрудничество с тях. С тях осъществихме първия контакт по указания на вицепремиера Димитър Луджев.

Някои от бившите служители на ДС поддържат тезата, че Георги Марков е бил агент най-напред на Шесто управление, а след това и на ПГУ?

– Той естествено е имал много връзки, бил е в обкръжението на Живков, но защо никъде не оставиха следи, че е бил агент? Защо вие, след като работихте толкова дълго с архивите, не открихте в тях такива данни?

Установих само, че е бил обект на ДС.

– Той няма начин да не е бил обект! Всички интелектуалци, цялата интелигенция беше под контрол. Всичко се знаеше - какво се приказва, кой с кого се събира и говори, какво се пие, какво яде!

Георги Марков ли се оказва най-големият противник на комунистическия режим, за да се прибегне до ликвидирането му?

– Естествено! Кой друг си позволи такива неща? Властта я болеше най-много за това, че той е бил допуснат толкова близо да я наблюдава и да научи всичките тези неща, които

описа впоследствие. Това управляващите на времето са го счели като предателство. Обстоятелствата са поставили Марков в тази висота, от която е могъл да види неща, които другите не са могли или не са искали никога да разкажат. Тук е силата му, само той направи това. Защото един обикновен беглец не прави подобни неща. Колко българи са избягали на Запад, обаче са си живели кротко, мирно и тихо, дори това важи за по-голямата част от колегите на писателя в българските секции на западните радиостанции. Просто неговото ниво е друго, много високо. И понеже хората знаят, че той е бил в обкръжението и е станал пряк свидетел на нещата, които описва, ги приемат за достоверни. Други писатели не са имали подобна възможност и смелост. А Марков не само че ги пише, но и говори истината за политиката и обществения живот в страната по три западни радиостанции.

Защо повечето бивши служители на ДС, включително и тези, които станаха депутати, днес обясняват, че навремето са работили в името на националната сигурност и затова е опасно да се отворят архивите? А в същото време в основните документи на Политбюро за работата и задачите на ДС съществуват само идеологически трактовки като “безпределна вяра в партията, Политбюро и СССР” и изобщо не се говори за национална сигурност? □

– Това е била “националната” сигурност по време на тоталитаризма, на комунизма. Сега вече няма такова нещо, следователно едно такова обяснение е незадоволително и несъстоятелно. Те го говорят просто за да се скрият нещата, което на практика се и получава. Чрез своите хора в парламента и бившата агентура, преквалифицирана в настояща, в определен момент се оказва влияние за приемането или отхвърлянето на дадени закони.

Така ли стана със Закона за достъпа до документите на бившата ДС и бившето Разузнавателно управление на Генералния щаб, който беше отменен с гласовете на НДСВ, ДПС и БСП и, както бившият директор на дирекция “Информация и архив” на МВР Серафим Стойков твърди, с личното решение на министър-председателя Симеон Сакскобургготски?

– Боже господи! Разбира се.

Да, но и СДС, когато беше на власт, не реши проблема с архива на ДС?

– СДС чак на края на мандата си се сети да пристъпи към едно по мащабно разсекретяване на досиетата, когато беше удобно това да бъде използвано като инструмент за елиминиране на някои хора. А те можеха да направят много с мнозинството, което имаха. Комисията по досиетата изкара имената на хора, от които просто службите не са били доволни от работата им или контактът с тях отдавна е бил прекъснат и са преустановили своята дейност поради слаба работа. Комисията беше едно посредническо звено. Тя съобщаваше неща, каквито службите им подаваха. Забележете, тази информация е предоставена на комисията по преценка на службите. Анализът показва, че онова, което е ценно за службите, агентите, които продължават да работят, си остават скрити и с протекции.

От всичко, което говорихме дотук, все пак става ясно, че в архива на ПГУ има документи, които не са видели бял свят и които могат до голяма степен да допълнят истината за убийството на Г. Марков.

– Имаше в един период, докато бях в България, сега не съм сигурен. Защото знам и друго - че Бриго Аспарухов създаде една група, която продължи това системно преравяне и унищожаване на документация. Там той пробута и делото на личния си приятел от езиковата гимназия Атанас Тилев, за чието унищожаване накрая беше оправдан от прокуратурата.

Съмнявате се да не са унищожавани и документите за Георги Марков?

– Така мисля, но те не могат всичко да унищожат, иначе нямаше да слагат такива големи бариери и да не може никой да получи достъп до тези документи.

Ще продължавам обаче да ги искам.

Написано от Христо Христов
Четвъртък, 19 Август 2021 16:54

– Е, журналистите са за това, днес те са съвестта на обществото. (П.П. През 2007 г. журналистът Христо Христов печели дело във ВАС срещу директора на НРС ген. Кирчо Киров за мълчаливия му отказ да предостави достъп на Христов до най-важните материали за убийството на Георги Марков от ДС в архива на ПГУ. В резултат на съдебното дело Христов получава над 100 тома архивни материали, сред които и досието на агента на ПГУ Франческо Гулино, на които дава гласност с книгата си "[Двойният живот на агент "ПИКАДИЛИ"](#)".).